

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 102.521 van 14 januari 2002
in de zaak A.91.465/XIV-6381.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 6 april 1978 en van beweerde Joegoslavische nationaliteit, op 2 mei 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 februari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 maart 2000;

Gelet op de beschikking van 18 mei 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST ;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 20 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 19 december 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS ;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord Adjunct-auditeur M. STERCK, daartoe gemachtigd bij beslissing van de Auditeur-generaal van 18 januari 2001, in haar eensluidend advies;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973 en op artikel 43 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 6 februari 1999 en verklaart zich op 8 februari 1999 vluchteling.

1.2. Op 3 februari 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 23 maart 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 9 maart 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Betrokkene beweert een etnisch Albanese uit Kosovo te zijn. Betrokkenes echtgenoot zou zich sinds april 1998 bij het Kosovaars bevrijdingsleger (UCK) aangesloten hebben (zijn). Eind april 1998 zou het dorp van betrokkene, Strelc i Eperm, aangevallen zijn door de Serviërs, waarna zij gevlucht zou zijn naar Strelc i Ulit bij haar ouders. Toen ook dit dorp aangevallen werd door de Serviërs in augustus 1998, zou betrokkene met haar kind richting Montenegro gevlucht zijn. Hierna zou betrokkene haar ouders noch gezien, noch gesproken hebben. Vanuit Montenegro zou betrokkene naar Albanië gevlucht zijn, waar ze vijf maanden verbleven zou hebben en waarna ze uiteindelijk naar België zou zijn verder gereisd. Aangekomen in België vroeg betrokkene op 8 februari 1999 asiel aan. Betrokkene zou niet kunnen terugkeren naar Kosovo omdat ze daar geen woning zou hebben.

Er dient opgemerkt te worden dat ernstig kan getwijfeld worden aan betrokkenes daadwerkelijke afkomst uit Kosovo. Ze is immers niet in (het) bezit van enig document dat haar identiteit zou kunnen bewijzen. Ook slaagt zij er niet in om de in Kosovo gebruikte documenten correct te beschrijven. Zo zou zij in het bezit zijn geweest van een document waarvoor ze de Servische term voor identiteitskaart gebruikt, dat bestond uit een klein boekje met vier pagina's

waarbij de gegevens telkens op de rechterpagina vermeld stonden en de linkerpagina telkens blanco zou zijn. Bij de Joegoslavische identiteitskaarten staan er in werkelijkheid zowel op de linker- als op de rechterpagina gegevens vermeld. Betrokkene beweerde dat dit document hetzelfde zou zijn als een geboorteakte en gebruikte om dit document aan te duiden de term "certificaat", term algemeen gebruikt in Albanië om een geboorteakte aan te duiden.

Betrokkene die bovendien beweerde geboren te zijn in Strelc i Ulit en sinds haar huwelijk gewoond te hebben in Strelc i Eperm, kon wanneer haar naar omringende dorpen van Strelc i Ulit gevraagd werd vooral dorpen noemen die zich van (op) 4 tot 8 km van dit dorp bevinden - dit met uitzondering van Lubeniq dat zich op 1 km bevindt. Zij noemde Lubushë, Isniq, Lluke en Carrabreg die zich respectievelijk op 4, 4, 5, en 8 km van Strelc i Ulit situeren. Wanneer haar daarentegen dichterbijgelegen dorpen zoals Qellopek (2,5 km), Dubovik (2 km) en Belaj (4,5 km) genoemd werden, kwamen deze haar niet bekend voor. Ook zou Peje zich volgens betrokkene op 24 km van Strelc i Ulit bevinden, terwijl dit in werkelijkheid op slechts 9 km afstand gesitueerd is.

Wat er ook van zij, betrokkene heeft in haar opeenvolgende verklaringen geen feiten of elementen aangehaald waaruit zou blijken dat zij bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een risico loopt op een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Sinds haar vertrek uit Kosovo is de situatie daar gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees van betrokkene, met name de oorlogssituatie in Kosovo, is niet meer actueel. Overeenkomstig resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 hebben de Servische troepen zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht geplaatst. Het feit dat betrokkene niet meer over een woning zou beschikken in Kosovo is bovendien een probleem van socio-economische aard en ressorteert als dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 februari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren. (...).".

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Subsidiair") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen ernstige middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk middelen ontwikkelt die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

2.3. Overwegende dat beide verwerende partijen in hun nota een exceptie van onontvankelijkheid opwerpen omdat het verzoekschrift geen voldoende uiteenzetting van de feiten bevat die het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aantonen; dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift wel degelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

ontwikkelen dat, hoewel summier, niettemin voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

“schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat door te stellen dat aan verzoeksters identiteit kan getwijfeld worden omdat verzoekster geen voldoende kennis heeft over Kosovo, verweerder de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat verzoekster tijdens de verhoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal enkele kennisvragen aangaande Kosovo werden gesteld.

Dat bij het niet of foutief beantwoorden van enkele van deze vragen vervolgens (eerste) verweerder zomaar afleidt dat verzoekster niet afkomstig is uit Kosovo.

Dat verzoekster opmerkt (dat), gezien de twijfel omtrent haar nationaliteit en identiteit, enkel een taalkundig en/of een uitgebreid deskundig wetenschappelijk onderzoek een onomkeerbaar uitsluitsel kan geven omtrent haar identiteit.

Dat van een gespecialiseerde administratie zoals het Commissariaat-generaal mag verwacht worden dat zij zorgvuldiger en met meer wetenschappelijke precisie haar beslissing motiveert.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, wanneer deze stelt dat aan verzoeksters Kosovaarse afkomst geen geloof kan gehecht worden.”;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststelt dat aan de beweerde Kosovaarse afkomst van verzoekster kan getwijfeld worden; dat verzoekster niet in het bezit is van enig identiteitsdocument; dat de Commissaris-generaal de asielaanvraag derhalve dient te onderzoeken aan de hand van de door verzoekster afgelegde verklaringen; dat Hij vastgesteld heeft dat zij geen correcte informatie kan geven over de streek waar zij volgens haar verklaringen geboren en getogen zou zijn; dat zij evenmin aan de hand van andere gegevens aannemelijk maakt werkelijk uit Kosovo afkomstig te zijn; dat verzoekster er niet in slaagt de in Kosovo gebruikte documenten correct te beschrijven; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarenboven vaststelt dat de situatie in Kosovo sedert verzoeksters vertrek gevoelig gewijzigd is, en dat sedert de resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, de ingeroepen vrees van verzoekster, met name de oorlogssituatie in Kosovo, niet meer actueel is; dat Hij tenslotte vaststelt dat het feit dat verzoekster niet meer over een woning zou beschikken een probleem van socio-economi-

sche aard is, en als dusdanig niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie; dat verzoekster deze vaststellingen in haar verzoekschrift niet betwist, laat staan ontkent; dat op basis van de gegevens vervat in de bestreden beslissing, de Commissaris-generaal in redelijkheid kon besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit Kosovo; dat deze gegevens vatbaar zijn voor directe, eenvoudige constatacie door de Overheid; dat er derhalve geen reden is tot een bijkomend taalkundig en/of deskundig wetenschappelijk onderzoek; dat het eerste middel niet ernstig is;

3.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

“Schending van het artikel 1, A(2) en artikel 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing de artikelen 1, A(2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schendt, wanneer deze stelt dat verzoekster geen gewag maakt van een actuele vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Dat (eerste) verweerder naliet rekening te houden met het feit dat verzoekster van Albanese origine is en afkomstig is uit Kosovo.

Dat verzoekster wegens haar origine genoodzaakt was haar land te ontvluchten.

Dat sinds maart 1999 in Kosovo de grootste humanitaire catastrofe plaatsvond sinds WO II. Dat de Joegoslavische autoriteiten in gans Kosovo een grootschalige etnische zuivering doorvoerden. Dat elke etnische Albanees, indien niet vermoord, het land werd uitgedreven.

Dat (eerste) verweerder evenwel naliet met alle gegevens van verzoeksters asielrelaas rekening te houden.

Dat immers het subjectieve element van verzoeksters vrees voor vervolging bij een terugkeer naar haar land door (eerste) verweerder verwaarloosd werd.

Dat de «Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, UNHCR, januari 1992» in tal van paragrafen (de) het subjectieve element van de vrees van de vluchteling benadrukt.

Par 38: «Les mots craignant avec raison recouvrent donc à la fois un élément subjectif et un élément objectif et pour déterminer l'existence d'une crainte raisonnable les deux éléments doivent être pris en considération.» Par. 40 : «La prise en considération de l'élément subjectif implique nécessairement une appréciation de la personnalité du demandeur» en par. 52.: «Le caractère subjectif de la crainte d'être persécuté implique une appréciation des opinions et des sentiments de l'intéressé».

Dat verzoekster angst heeft en vreest bij een terugkeer naar haar land opnieuw wegens haar origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht blijvende regime van President Milosevic.

Dat immers dient vastgesteld te worden dat de regio in geen geval als politiek stabiel kan beschouwd worden, daar in eerste instantie President Milosevic, die verantwoordelijk wordt gesteld voor de massamoorden in Kosovo, nog steeds in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht is en blijft.

Dat een nieuwe inval van Servische troepen in Kosovo niet uitgesloten is (cfr. artikel uit “De Morgen” dd. 24.02.2000 “Navo bezorgd over Servische troepenopbouw nabij Kosovo”, stuk 2).

Dat (des)ondanks de aanwezigheid van een internationale troepenmacht het etnisch geweld in Kosovo opnieuw opblaait (cfr. artikel uit “De Morgen” dd. 14.02.2000 “Etnisch geweld laait weer op in Mitrovica” stuk 2).

Dat uit het rapport van Amnesty International “Federal Republic of Yugoslavia (Kosovo). Update from the field”, dd. januari 2000 blijkt dat de toestand in Kosovo momenteel verre van optimaal te noemen is (cfr. stuk 3).

Het rapport stelt in Kosovo een “Disturbing increase in human rights abuses” (p.1) vast, verder “there is been little progress towards the full deployment of an international civilian

police force in Kosovo” (p.2) en “there has been a marked increase in criminality in Kosovo and the administration has been unable to establish a functioning judicial system” (p.4)

Dat verzoekster, gezien de onzekere politieke situatie en gezien zij er getuige was van een bloedige uitroeiingsoorlog, angst heeft en vreest bij een terugkeer naar haar land opnieuw wegens haar origine het slachtoffer te worden van repressie vanwege het in de Federale Joegoslavische Republiek aan de macht blijvende regime van President Milosevic.

Dat verweerder onvoldoende rekening hield met alle gegevens van verzoeksters asielrelaas, meer bepaald met het subjectieve element van verzoeksters vrees en met de feitelijke actuele toestand in Kosovo. Dat derhalve de beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de artikelen 1, A(2) en 33 (non-refoulementbeginsel) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen schendt.”;

Overwegende dat de bestreden beslissing duidelijk de redenen aangeeft op grond waarvan tot de kennelijke ongegrondheid van de aanvraag werd beslist; dat de Commissaris-generaal geen ernstige en aantoonbare gronden ontwaart die laten geloven in een risico van een schending van de Conventie van Genève, dit onder meer omdat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij effectief afkomstig is uit Kosovo; dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat zij gemotiveerd wordt door omstandige overwegingen; dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken, laat staan weerlegd door verzoekster;

Overwegende dat de verwijzingen door verzoekster naar artikelen, verschenen in de Belgische pers niet dienstig kunnen worden aangevoerd, omdat verzoekster ze niet betreft op haar eigen situatie en omdat zij niet meer actueel zijn; dat immers uit het verhaal van verzoekster op het eerste gezicht niet blijkt dat er aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen omdat zij niet aantoonbaar daadwerkelijk uit Kosovo afkomstig te zijn; dat dit aspect van de zaak, dat de waarachtigheid van het asielrelaas van verzoekster op de helling zet, op concrete en pertinente wijze wordt uitgewerkt in de bestreden beslissing door het stellen van concrete en doelgerichte vragen betreffende de geografische kennis van verzoekster en betreffende de documenten die in Kosovo worden gebruikt; dat uit de bestreden beslissing tevens blijkt dat verzoekster meer dan drie maanden in Albanië verbleef, alvorens naar België te reizen; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het eerste gezicht in alle redelijkheid kon besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster; dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden in beraad gehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien januari tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.